

ledes eksempelvis tale om en aftale om salg af et aktiv i strid med bekendtgørelsen om koncerninterne transaktioner, og bliver aktivet af pengeinstituttets medkontrahent derefter videresolgt til en tredjemand, som efter dansk rets almindelige regler om eksstinktion af rettigheder har erhvervet ret til aktivet, kan tilbagelevering ikke finde sted.

Udgangspunktet for Finanstilsynets vurdering af, hvorvidt en transaktion er indgået i strid med reglerne i bekendtgørelsen om koncerninterne transaktioner, vil være den erklæring, selskabets revisorer afgiver herom i revisionsprotokollatet vedrørende årsregnskabet, jf. § 4, stk. 5, i bekendtgørelse om revisionens gennemførelse i finansielle virksomheder og finansielle koncerner.

Da der er tale om tilbagelevering, vil alene transaktioner vedrørende ydelser, der rent faktisk kan tilbageleveres, skulle ophæves i medfør af bestemmelsen. Er der indgået en aftale i strid med bekendtgørelsen om koncerninterne transaktioner, om eksempelvis en arbejdsydelse, kan en sådan ikke tilbageleveres.

Kan ydelserne ikke tilbageleveres, vil pengeinstituttet eventuelt kunne få et økonomisk tab erstattet efter dansk rets almindelige erstatningsregler.

Består ydelsen i, at pengeinstituttet skal stille sikkerhed, skal en sådan sikkerhedsstillelse ophøre, medmindre sikkerhedsstillelsen er afgivet over for en medkontrahent i god tro.

Den foreslåede bestemmelse i stk. 2 er baseret på principperne i aktieselskabslovens § 115, stk. 3 og 4, om lån og sikkerhedsstillelse i strid med § 115, stk. 1, (ulovlige aktionærlån) og finder alene anvendelse på transaktioner indgået efter lovens ikrafttræden.

En ophævelse af en koncernintern transaktion vil også skulle finde sted i tilfælde, hvor pengeinstituttets medkontrahent ikke har vilje eller evne til at udligne forskellen mellem markedsvilkår og den koncerninterne transaktions vilkår. Som eksempel kan nævnes et pengeinstituts salg af en fast ejendom til et koncernforbundet selskab til en pris, der ligger under markedsværdien.

Til nr. 9

Med lov nr. 328 af 31. maj 1999 introduceredes holdingselskaber, hvis virksomhed udelukkende eller hovedsageligt består i at eje kapitalandele i finansielle virksomheder. I forlængelse heraf foreslås, at Finanstilsynets bemyndigelse til at udfærdige bestemmelser om revision, herunder om intern revision, udvides til at omfatte disse holdingselskaber og deres dattervirksomheder.

Til nr. 10

Bestemmelsen i 2. pkt. er i dag indeholdt i § 49, stk. 3, men foreslås af redaktionelle grunde flyttet til stk. 2. Herefter er Finanstilsynets beføjelser over for de enkelte pengeinstitutter samlet i § 49, stk. 2, medens beføjelser over for andre virksomheder fremgår af § 49, stk. 3.

I det nye 3. pkt. er det præciseret, at Finanstilsynet uden retskendelse har adgang til et pengeinstituts lokaler, herunder de lokaler hvorfra der udøves filialvirksomhed. Denne præcisering er i overensstemmelse med den traditionelle opfattelse af, at Finanstilsynets adgang til at foretage inspektionsbesøg er omfattet af undtagelsen i Grundlovens § 72 om boligens ukrænkelighed. En tilsvarende præcisering er allerede gennemført i såvel realkreditloven som lov om værdipapirhandel m.v.

Forslaget har baggrund i den redegørelse, som Justitsministeriet og Miljø- og Energiministeriet den 17. december 1996 afgav til Folketinget om bl.a. udviklingen i forvaltningsmyndigheders adgang til fast ejendom uden retskendelse og følger de i redegørelsen fastlagte retningslinier for udformningen af bestemmelser om adgang uden retskendelse.

Der er som udgangspunkt ikke tale om adgang for Finanstilsynet til private boliger men udelukkende forretningslokaler. I ganske få tilfælde er det pågældende institut dog af så ringe størrelse, at dets forretningslokaler befinder sig i et privat hjem. Adgangen til forretningslokalet skal være nødvendig for, at Finanstilsynet kan udøve den virksomhed, som loven i øvrigt pålægger tilsynet, nemlig at føre tilsyn med institutternes overholdelse af tilsynslovgivningen. Finanstilsynet har behov for at kunne udøve sin tilsynsvirksomhed også i de særlige tilfælde, hvor et pengeinstitut måtte nøgte at give tilsynet de til brug for tilsynsvirksomheden nødvendige oplysninger eller modvirker et inspektionsbesøg.

Finanstilsynet foretager ordinære inspektionsbesøg i alle pengeinstitutter med jævne mellemrum. Disse stedlige undersøgelser følger en fast procedure og vil bl.a. indebære gennemgang af specielle områder af relevans for tilsynets vurdering af det pågældende pengeinstitut. Finanstilsynet kan dog også foretage ekstraordinære inspektioner, hvor der kræves umiddelbar handling fra Finanstilsynets side.

Hvis et institut undtagelsesvist skulle modarbejde et inspektionsbesøg i disse situationer, er der ikke fundet baggrund for at foretage begrænsninger i Finanstilsynets adgang til uden retskendelse at foretage inspektioner. Det er en betingelse, at formålet ikke kan